

Бігун у Лабіринті. Книга 1

КУПИТИ

Про книгу

Отямившись у темному підйомнику, Томас пам'ятає тільки одне: власне ім'я. Підйомник виносить його у дивне місце, де мешкають такі самі підлітки, як і він, - діти, яким навіщось стерли пам'ять. Усіх їх для чогось помістили у велетенський лабіринт, з якого вони от уже два роки марно шукають вихід. Але вихід знайти треба будь-що, бо дуже скоро жалюгідне, однак безпечне життя закінчиться, і чи зможе бодай хтось тоді вижити?

Нове життя почалося з того, що він зіп'явся на ноги в темряві, серед за давнених порохів.

Метал скреготів об метал; долівка здригнулася й поїхала під ногами. Від раптового струсу хлопець упав і, відштовхуючись руками й ногами, поповз задки, і чоло попри холодне повітря вкрилося крапельками поту. Він нарешті підвівся та прихилився спиною до твердої металевої стіни; якийсь час рухався уздовж неї, аж утнувся в куток. Сповз на долівку, притиснув коліна до грудей і міцно обхопив їх руками, сподіваючись, що невдовзі очі призвичаються до темряви.

Після чергового поштовху кімната рвонула вгору, достоту як старий підйомник у шахті.

Різкий скрегіт ланцюгів і коловоротів, що його можна було почути лише в цехах стародавнього заводу, наповнив приміщення, відбиваючись від стін гучною луною. Темний підйомник і далі повз угору, повільне похитування викликало нудоту; аж тут у ніс ударив запах горілого машинного мастила, і стало геть зле. Хотілося плакати, та не було сліз; залишалося тільки сидіти й чекати.

«Мене звати Томас», — подумав він.

Це... це було єдине, що він зміг згадати про своє життя.

Не вкладалося в голову, як це все можливо. Розум працював бездоганно, намагаючись тверезо оцінити ситуацію і знайти з неї вихід. Думки переповнювало знання: факти й образи, спогади й деталі навколишнього світу — як у ньому все влаштовано. Хлопець уявив сніг на деревах, пробіжку встеленою листям дорогою, смак гамбургера, місячне сяйво на травистій луці, плавання в озері, галасливу міську площу з сотнями лю-дей, що займаються своїми справами.

Та звідки взявся він сам, як опинився в темному підйомнику, хто його батьки і хто він узагалі такий, бідолаха згадати не міг. Навіть прізвища свого не знав. У пам'яті спливали образи якихось людей, та він ніяк не міг зрозуміти, хто вони, бо замість облич бачив лише розпливчасті

кольорові плями. Він марно намагався пригадати бодай одного знайомця чи фрагмент розмови.

Приміщення і далі піднімалося, погойдуючись; Томас уже не зважав на нескінченний скрегіт ланцюгів, що тягли його вгору. Спливло чимало часу. Хвилини розтягнулися в години, але точно визначити час було неможливо: кожна секунда тривала вічність. Але ж ні. Він не такий дурний. Покладаючись на інстинкти, можна було припустити, що рухається він півгодини.

На диво, страх здимів, наче підхоплений вітром рій мошви, і тепер його місце заступила цікавість. Надто вже кортіло зрозуміти, де він опинився і що, власне, відбувається.

З рипінням і глухим металевим бряжчанням підйомник різко загальмував, і Томаса, який сидів у кутку, наглим ривком кинудо на тверду підлогу. Зводячись на ноги, він відчув, що підйомник гойдається дедалі менше, аж остаточно завмирає.

Запала тиша.

Спливла хвилина. Дві. Томас навсібіч покрутив головою, та угледів лише темряву; тоді він знову обмацав стіни, намагаючись знайти вихід, — нічого, лише холодний метал. Томас застогнав од розпачу, і луна, відбившись від стін, відгукнулася зловісним стогоном смерті. Нарешті відлуння замовкло, і знову запала тиша. Хлопець закричав, кличучи на допомогу, забив кулаками в стіни.

Нічого.

Томас позадкував у куток, обхопивши плечі руками і тремтячи, і тоді страх повернувся. В грудях небезпечно гримотіло: серце мало не вискакувало, силкуючись вирватися з тіла.

— Хто-небудь... допоможіть... мені! — крикнув він, і кожне слово аж дердо гордо.

Коли над головою пролунав гучний брязкіт, Томас здригнувся й хапнув ротом повітря, а тоді звів погляд угору. Стелю підйомника розтинала тонка смужка світла, яка дедалі ширшала. Низький рипучий звук привернув увагу до подвійних студок, які хтось із натугою розсував.

Після тривалого часу, проведеного в непроникній пільмі, яскраве світло різало очі, і хлопець відвернувся й затулив обличчя руками.

Коли ж він почув над собою звуки — голоси, — груди стиснув страх.

— Глянь-но на цього шлапака.

— Скільки йому років?

— Чисто дрист у футболці.

— Сам ти дрист, гнилоголовий.

— Чувак, у когось ноги смердять!

— Сподіваюся, тобі сподобалася подорож в один кінець, зелений.

— Назад квитка не буде, братан.

Томаса накрила хвиля розгубленості й паніки. Дивні голоси відлунювали в голові, деякі слова він чув уперше, інші здавалися віддалено знайомими. Примружившись, він звів голову до світла, щоб зрозуміти, хто говорить. Спершу Томас зміг розгледіти лише нечіткі рухомі силуети, та невдовзі вони набули людських форм: над люком у стелі підйомника схилилися люди і, дивлячись згори вниз, тицяли в хлопця пальцями.

А тоді, наче об'єктив фотокамери сфокусувався, обличчя набули різкості. То були хлопці різного віку. Томас і сам до ладу не знав, що очікував побачити, однак чомусь здивувався.

То були звичайні підлітки. Діти. Страх трохи відступив, хоча серце і далі шалено калатало.

Хтось скинув униз мотузку з великою петлею на кінці.

Томас завагався, потім ступив у петлю правою ногою, міцно вхопився за мотузку, і його одразу ж потягли до неба. До нього потягнулися руки, безліч рук, вчепилися в одяг і смикнули вгору. Світ, здавалося, закрутився, навколо кружляли розмиті людські обличчя, світло, яскраві барви довкілля. Від надміру емоцій звело живіт і знудило; хотілося кричати і плакати. Гул голосів у щух, а Томасу допомогли перебратися через гострий край темного підйомника. А промовлених слів, Томас знав, він ніколи не забуде.

— Приємно познайомитися, шлапак, — мовив якийсь хлопець. — Ласкаво просимо до Глейду.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ